

NIEOCHOTA (1) *sb f*

e oraz oba o prawdopodobnie jasne (tak w nieochotny); a jasne.

sg [N nieochota.] ♦ I nieochotą.

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVI w. s.v. ochota.

Niechętny stosunek do kogoś, niezyczliwość, wrogość: [Ale Máchábeyczyk/ widząc że lie mu Nikánor przyośtrśłym stáwi/ y ná onym zwykłym pothykaniu coś śrozey lie okázuie/ rozumiejąc że tá nieochotá z dobrej myśli niepochođzy [intelligens non ex bono esse austeritatem istam]/ zebrałśly máłó swoich/ schronił lie przed Nikánorem. Leop 2.Mach 14/30 (Linde s.v. ochota).]

Wyrażenie przyimkowe: »z nieochotą« = niechętnie, niezyczliwie: Są też y ci/ ktorzy kiedy rozdawáią/ tedy z iákąś nie ochotą/ fłkąd znác/ iż to co czynią/ czynią przezdzięki/ á nád przyrodzenie. Górndworz li5.

Synonimy: niechęć, niechuć.

Cf NIEOCHOTNOŚĆ, OCHOTA

ZZa